

ca. 1 000 Husmænd, som har mere i Indtægt end Statstjenestemændene, men ca. 75 000, som har mindre. Ligeledes er der foretaget en Sammenligning med Industriens Arbejdere, og den viser, at der er ca. 3 000, som har mere i Indtægt end de 3—4 000 Kr., medens der er ca. 75 000, som har mindre. Jeg har nævnt disse Tal, fordi jeg ønsker at sige, at naar Tjenestemændene undertiden har været tilbøjelige til at hævde, at de var noget nær de ringest stillede i Samfundet, saa holder dette ikke Stik. Jeg tror heller ikke, man kan sige det nu, selv om man maa forvente, naar August-Reguleringen kommer, at Lønningerne da vil gaa endnu længere ned, og selv om man vilde gennemføre den Bestemmelse, der staa i Tjenestemandsløven, at Konjunkturtillæget skal betragtes som et Velstandstillæg og skal forsvinde, naar den almindelige Velstand hører op. Det tror jeg nu ikke sker foreløbig, og det er der maaske heller ingen, der vil forlange. For øvrigt vil jeg ingenlunde forlange, at Tjenestemændene skal lønnes lavt. Det tror jeg ikke, Staten er tjent med; vi skal have en velstillet Tjenestemandstand, men saa maa vi ogsaa forlange, at den gør et godt Arbejde. Paa den anden Side maa Tjenestemændene naturligvis finde sig i at gaa ned sammen med alle os andre. Dog tror jeg, at der endnu kan ske Indskrænkninger i Antallet; det er min Overbevisning, at man kan komme igennem med færre Tjenestemænd, end der nu er. Naar man ser, hvorledes adskillige Privatbaner forstaaer at klare sig, saa synes jeg ogsaa, Statsbanerne maatte kunne gøre det. At Privatbanerne har kunnet opnaa Besparelser, ligger i høj Grad deri, at de har indskrænket deres Personale stærkt. Vi ser, hvorledes paa flere Privatbaner et ganske vist lille Tog kører med kun en eneste Mand til Betjening — selvfølgelig er der nogen paa Lokomotivet, men ellers er der kun en Mand, og han skal, naar det er om Aftenen, tillige passe Stationerne. Saadant noget kan Statsbanerne selvfølgelig ikke komme ind paa, men noget kunde der dog maaske være at lære for dem. Saa meget mere maa jeg beklage, at det ser ud til, at der ingen Besparelse bliver paa Normeringsloven, tværtimod bliver der vist en Merudgift paa 200 000—300 000 Kr. til Tjenestemænd.

Der blev for nogle Dage siden ført en Diskussion, under hvilken den højtærede Finansminister ret stærkt slog paa, at de sociale Udgifter ikke kunde nedsettes; han sagde rigtignok til sidst, at det var de sidste Udgifter, der skulde nedsettes.

Jeg mener, at Kronestigningen paa adskillige Poster af sig selv vil medføre en Nedgang, og jeg tror, at der i Administrationen er indløbet og stadig indløber Fejl, som kunde rettes, hvad der ogsaa vilde medføre en Nedgang. Maa jeg f. Eks. gøre opmærksom paa, at den højtærede Justitsminister, forinden han blev Minister, var med til at rette ret væsentlige Fejl i Invalideloven, idet der var kommet temmelig meningsløse Bestemmelser ind, Bestemmelser, som Administrationen fortolkede paa en Maade, jeg ganske vist ikke synes havde Medhold i Loven, men som gav betydelige Udgifter. Vi fik noget af det rettet, dog ikke det hele. For Tiden sidder der jo et Udvalg her i Landstinget og bakser med Aldersrenteloven for at se, om man kan faa noget rettet der. Om der kan opnaas noget paa det Punkt, ved jeg ikke endnu. Jeg tror, at der godt kunde rettes et og andet i de sociale Love, men maa jeg tilføje, at naar Folk klager over de sociale Love, tror jeg egentlig ikke særlig, det er Lovene, man klager over, det er over Administrationen og de Misbrug, der finder Sted. Og det hjælper ikke, at man vil benægte det, der finder meget store Misbrug Sted ved Administrationen af de sociale Love. Jeg antager, vi alle kunde nævne meget grelle Eksempler derpaa, og det er ikke uden Grund, at det vækker Folks Mishag og Misnøje. Vi kan nok blive enige om, at Hjælp og Støtte er berettiget, men jeg tror, at den Følelse — den har været til Stede længe, men den er vokset — her gør sig gældende, at naar det offentlige tager sig af os, kan vi gerne tage alt, hvad vi kan faa. Det mener jeg er usundt, det slaar Virkelysten og Arbejdsmodet ned hos Folk.

Det er haarde Tider, vi lever i, bliver der sagt saa tidt, og med Rette, vi skulde derfor gerne alle lære at give Afkald. Jeg maa sige, at Rigsdagsmændene kunde godt behøve at tage sig selv med, hvad de desværre ikke har gjort. Det lille uskyldige Forslag om, at vi skulde sætte vor Løn lidt ned for at give et godt Eksempel, blev kvalt, inden det kom ud af Stedet. Jeg anser det for meget beklageligt. Man kan selvfølgelig sige, at Lønnen ikke er for stor, og at den ikke er for stor mange, mange andre Steder, er rigtigt nok. Jeg ønsker Folk saa meget at leve af som muligt, men hvad kan det hjælpe, naar Samfundet ikke kan udrede Pengene? Jeg hørte Direktøren for Polyteknisk Lærestalt udtale paa det Aarsmøde, der holdtes, da Kandidaterne blev dimitteret: Vort Folks øko-